

Който се учи.

„А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогозъ, който го учи“.

„Който се учи, и който го учи“, сѫ двѣтѣ важни думи въ стиха, а другитѣ сѫ обяснения и допълнения. Който се учи е ученикъ, а който го учи е учителъ. Който се учи е човѣкътъ на земята, а който го учи е Богъ, горѣ на небето. Който се учи е дѣтето, а който го учи е майката. Това сѫ все сравнения.

По нѣкой пѫть намъ се вижда, че животътъ е лесенъ за разбиране, то е, защото той така се опростотворява въ ума ни, като че нѣма никаквъ смисълъ. Защо е така? Защото всички нѣща, който се опростотворяватъ, изгубватъ смисъла си. Нѣкой пѫть животътъ ни се вижда толкова сложенъ, че ние съвсѣмъ се оплитаме. Това сѫ двѣ крайности. По нѣкой пѫть нѣкой ученъ човѣкъ мисли, че всичко знае, а другъ нѣкой мисли, че знае много малко. И двамата сѫ подъ единъ знаменателъ, но се различаватъ въ съзнанието си. Онзи, който мисли, че знае много, не е виждалъ човѣкъ по-ученъ отъ себе си, за това мисли така. Онзи пъкъ, който е срѣщалъ по-ученъ човѣкъ отъ себе си, казва: има хора, които знаятъ много, тѣй че азъ въ сравнение съ тѣхъ, малко зная. Слѣдователно, за да прави човѣкъ тия сравнения, трѣбва да има едно дѣл-